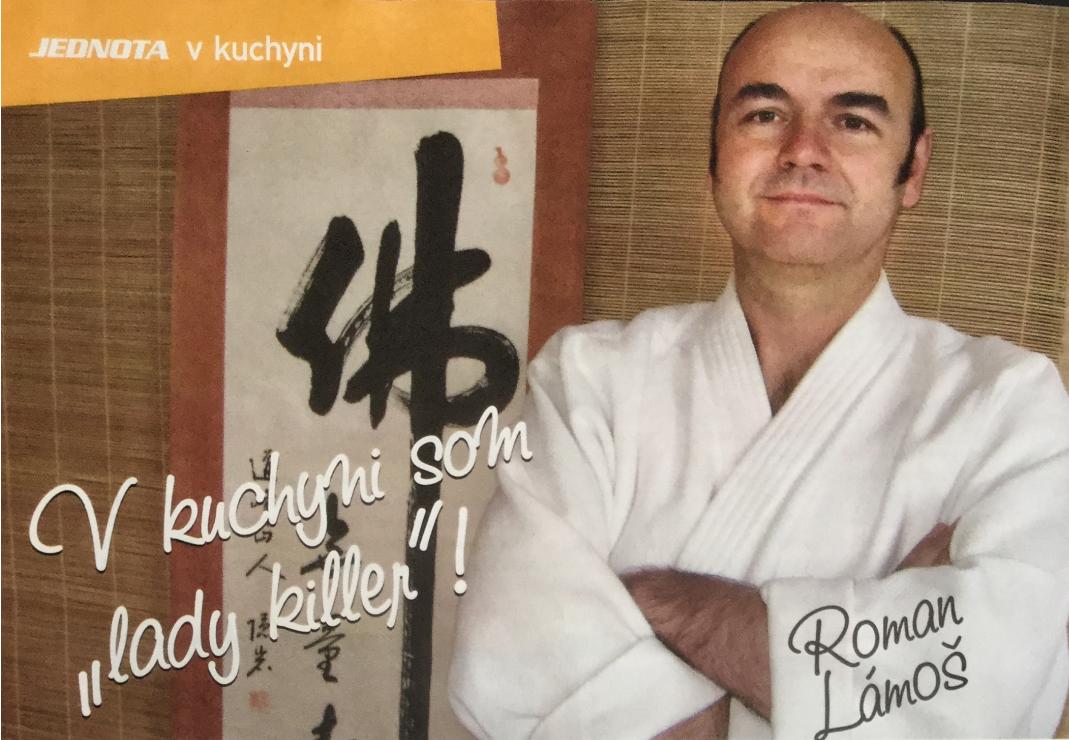

**SAN SHIN KAI
AIKIDO**

BRATISLAVA | SINCE 1998

ČLÁNOK V ČASOPISE JEDNOTA S ROKU 2008

Cím vás toto bojové umenie oslovilo?

V aikide nemáte protivníka, ale partnera. Aj keď ho hodite o zem, on neprehráva a ste nevyhrali. V biznise sa tomu hovorí win win situácia a o to sa pokúšam aj v každodennom živote.

Veľa rokov ste žili vo Švajčiarsku, kde ste pracovali ako manažér. Na Slovensko ste sa vrátili založiť školu aikida. To na prvý pohľad vyzerá ako nezmyselné dobrodružstvo. Cím to je, že ste dokázali opustiť zaújimavú prácu, aby ste všetok čas venovali koničku?

Rozhodujúce bolo zistenie, že moje zamestnanie ma ako človeka nikam neposúva, ale nerátam finančnú stránku veci. Pracoval som ako na zotrvačník a vnútorne som sa cítil úplne vyhorený. Rozhodnutie venovať sa aikidu profesionálne padlo úplne spontánne – ráno v električke cestou do práce som sa rozhodol, že dám v práci výpoved a s plním súvojom si svojih dlhodobých senov byť profesionálnym učiteľom aikida. Školu som si chcel otvoriť v mojej rodnej krajine, na Slovensku. Že to bolo odvážne rozhodnutie, som pochopil nejak – realizovať čokolvek na Slovensku je oveľa dlhší a komplikovanejší proces než vo Švajčiarsku. Našťastie som mal podporu najmä zo strany môjho majstra (senseia) Masatomi Ikedu, ktorý je výnimočný učiteľ aj človek. Dal mi pocit, že to zvládmu.

Pojem aikido znamená „cestu harmoníe“. Je to teda istý spôsob života, prvky tohto umenia sa prelínajú aj s každodenným životom človeka. Ako aikido ovplyvnilo, zmenilo váš bežný život?

To sa dá slovami len fažko vyjadriť, ide o dlhodobý proces akéhosi vnútorného prerodu, ktorý si človek nejako neuvedomuje. Dá sa povedať, že aikido je nástroj umožňujúci docieliť stabilitu a vnútornú rovnováhu. Tajorom sa ukryva v pohyboch, kedy sa spoja dve základné techniky, vytvorí sa nekonečný pohyb – infiniti, harmonia. Keďže človek dennodenne trénuje, časom ten pohyb prevezme mozog a duša. To je však len veľmi jednoduché vysvetlenie, v skutočnosti je to tvrdá každodenná práca i boj samého proti sebe.

Pred časom ste prekonali ťažké zdravotné problémy, zároveň každého musí prekvapíť vás optimizmus a otvorenosť...

Tá choroba bola kľúčovým momentom, vtedy som zistil, čo mi aikido za tých 15 rokov skutočne prinieslo. Keď som si vypočul diagnózu, bol som v šoku a cítil som, ako vo mne narastá strach. Povedal som si, že musím zmeniť prístup, že sa nestanem obeťou choroby a môjho tela. Keď som prišiel na operáciu, lekári sa úprimne čudovali, vraj – páni Lamoš, vy ste sem príšli ako k Zubárovovi na čisterie zubov... Operácia trvala 15 hodín, na druhý deň som vstal z postele a išiel do káferérie na latte. Aikido ma naučilo, že nie som obeť svojho života, ale jeho tvorca.

Aikido sa zrodilo v Japonsku, to je krajina s úplne odlišnou kultúrou, ku ktorej patrí aj stravovanie. Páči sa vám japonská kuchyňa rovnako ako aikido?

Milujem suši! Na dobré suši chodom pravidelne do Viedne, je to tam lacnejšie a kvalitnejšie, hoci prednedávnom som skvelý sušibar objavil aj v Bratislavе. Skúšal som si robiť suši aj doma, ale nie je to ono – vefká piplačka (smiech)!

Je aj jedlo pre vás istou filozofiu alebo nad jedlom vôbec nefilosofujete a ziete, čo vám prinesú?

To určite nie! Čo sa týka jedla, som veľmi rozmazený – to však neznamená, že by som jedlo len nejaké exkluzívne veci. S chutou si dám aj bryndzové halušky, ale musia byť kvalitne prípravené. A to je niečo, v čom máme na Slovensku rezervy – jedlo je bud také predražené, že to človeka úplne odrádi, alebo je drahé a nedobré. Domáce jedlá

ROMAN LAMOS nepôsobí ako do seba uzavretý nevyspýtateľný a zamračený japonský bojovník. Naopak, hoci je pokojný a vyrovnaný, nestratil zmysel pre humor. Je tým cesta osobnej skúsenosti a tvrdá práca na sebe pomocou jedného z najmladších japonských bojových umení aikido (bojové umenie, ktorého cieľom nie je zničiť protivníka, ale použiť jeho energiu a vrátiť mu ju naspäť). Roman žil 26-ročný po prvý raz stretol s aikidom. Dnes je držiteľom technického stupňa 3. dan-aikikai. Zdokonaľoval sa pod vedením majstrov Mastomii Ikedu a Michele Quarantu, na medzinárodných seminároch, bol členom aikido školy Bazilej a Švajčiarskej asociácie aikido. Svoje bohaté skúsenosti využil po návrate do Bratislavу, kde založil školu aikida.

ako plnenú papriku alebo sviečkovú na smotane dostanete len v jedálňach, kde je to sice lacné, ale aj to tak chutí.

Vaše oblúbené jedlo?

Najradšej mám taliansku kuchyňu, najmä cestoviny s krevetovou omáčkou. A nikdy neodolám sviečkovej na smotane od mojej mamy.

Viete varíť?

Áno! Nechcem sa chváliť, ale čo sa týka mojich kuchárskych zručností, hovoria o mne, že som úplný „lady killer“ (smiech)! To neznamená, že ich otrávim, ale naopak – očarím! Žil som viac než 10 rokov ako singel, a tak som sa musel naučiť varíť. Veľmi rád varím čínske jedlá, ktoré sú rýchlo hotové a zdravé. Rovnako aj talianske cestoviny na rôzne spôsoby, musia však byť z tvrdej pšenice.

Vaše hodiny navštievujú aj ženy. Akú majú motiváciu?

Ide im o získanie sebadôvery a väčej istoty. Paradoxne ženy majú veľkú výhodu v tom, že ich napohľad znevýhodňuje, a to je ich menšia fyzická sila. Vďaka tomu oveľa rýchlejšie pochopia princíp aikida, ktorý je vo využívaní sily útočníka. Myslím si, že tento druh športu je pre ženy ideálny!

-dp-
Snímky: Peter Osuch, archív R. L.